

hvis jeg ikke tager fejl, indtager Stillingen som Formand for en stor Sparekasseforening, synes at ville give denne Mangel paa Ansvarssjølse til Bisfald ved at paakalde Statens Intervention med Hensyn til Udsvindelsen af Bedragerierne. Med den ærede Formands Tilladelse skal jeg tillade mig at citere, hvad det ærede Medlem sagde: Han siger nemlig, at han tror, „at hvad vort Sparekassesejers angaar, og navnlig dets Udvikling gennem de smaa Landhosparekasser, kræver det et yderligere og forøget Tilsyn, et stærkere og forøget Tilsyn med disse Kasser. De senere Tidens Erfaringer pege desværre i den Retning, og jeg tror, at et saadant Tilsyn kan finde Sted, uden at man derfor behøver at foretage nogen Revision af Sparekasseloven“, og han tilføjer senere: „Det har jo nemlig vist sig, at det er muligt ad bedragerist Vej at stufte Revisorerne, men Sparekassesejerspektøren, som kommer uventet til Stede og er udrustet med rigere Erfaring, har det i en højere Grad i sin Magt at finde og forebygge Misbrugene. Det er derfor mit Ønske, at den høje Indenrigsminister og det eventuelle Finansudvalg vil have Opmærksomheden henvendt paa, om det ikke skulde være nødvendigt at udrulle Sparekassesejerspektøren og Kontoret for Næringsfager, som jeg haaber kommer i Stand, med en større Nødvendighed til at instituere et virkelig faktisk og et mere kraftigt Tilsyn, end det hidtil har været og har kunnet være Tilfældet“. Jeg er glad ved, af den ærede Indenrigsminister, da han havde Ordet, at høre, at det var paa en meget kølig Maade, han tog imod dette Forslag. Han sagde selvfølgelig, at han gerne vilde have de Penge bevilgede, han havde bedt om, ogsaa gerne nogle flere, men han paatog sig ikke noget som helst Ansvar eller gav noget som helst Løfte om at garantere for noget Tilsyn, der i alt Fald havde nogen faktisk og praktisk Betydning. Jeg tror ogsaa, det er nødvendigt, netop da Spørgsmaalet er rejst af det ærede Medlem, at undersøge, hvad der er Sparekasselovens Mening. Har det da været dens Mening, at Sparekassesejerspektøren skulde være den, man trindt om paa Landet skulde have at stole paa ved Undersøgelse af Sparekassernes Tilstand? Dette har ingenlunde været Tilfældet. Jeg skal atter med den ærede Formands Tilladelse tillade mig at oplæse en Paragraf med tilhørende Motiver i Forslaget. I § 4 i det oprindelig i Landstinget forelagte Forslag staar: „Bestyrelsen er pligtig til at meddele enhver Oplysning, der af Indenrigsministeren affordres den altsaaende Sparekassens Forhold. Fra Tid

til anden Lade den nævnte Minister foretage stedlige Undersøgelser af de med stadfæstede Vedtægter fornyede Sparekassers Virkemaade og Status“. Jeg vil bede ærede Medlemmer lægge Mærke til, hvad der saa kommer, jeg vil oplæse lidt for Dem. De ville intet Steds finde, at den her nævnte Embedsmand skulde undersøge Kassebeholdningen eller Beholdninger af nogen som helst Art. Der staar kun: „Virkemaade og Status“; det er kun det, der skal undersøges, om de altsaa holde rigtigt Regnskab og i det hele arbejde paa rette Maade. I Motiverne hertil staar der, at Sparekasserne „bør nyde al hermed forenelig Frihed til paa hensigtsmæssigste Maade at virke for deres Formaal. Det vil saaledes formentlig lige saa lidt være nogen Nødvendighed for at give Staten nogen direkte Andel i Bestyrelsen af de enkelte Sparekasser som for at etablere en Statsrevision af disse Kassers Regnskaber.“ Mere tydeligt tror jeg ikke, det kunde staa i Motiverne, hvad der ikke var tænkt paa. Men det, man mener, er dels, at man vil indbringe Regeringen en vis Afgang til Tilsyn med Lovens Overholdelse, og dels endelig ogsaa, at man vil forbeholde det offentlige en vis Medvirken paa enkelte andre Omraader. Og i Motiverne til den specielle Paragraf staar der, at Ministeriet skal „sættes i Stand til ikke alene at foretage en Undersøgelse af den enkelte Kasse, naar særlige Omstændigheder dertil maatte give Anledning, men ogsaa ved periodiske foretagne summariske Efterhyn at forvisse sig om, at Sparekasserne med Hensyn til deres hele Indretning og Virkemaade holde sig indenfor det lovlige Grænser.“ Man vil se, det er noget ganske anderledes end det, det ærede Medlem har tænkt sig. Jeg skal ikke senere det ærede Ting med at læse mere op, men gennem hele Sagens Behandling kommer det samme frem. Og naar man endelig til Slutning har vedtaget, at det skulde finde et stadigt Tilsyn Sted, og at man stadig skulde have Afgang til Efterhyn, saa er det af Folketingsudvalget motiveret derved, at man ikke vilde sige, at det kun var, naar der var en særlig Grund tilstede, at Undersøgelse fandt Sted. Thi da vilde det, at Sparekassesejerspektøren undersøgte en Sparekasse, være det samme som, at alle vidste, at nu var der noget i Vejen med denne Sparekasse. Det var Grunden, men ingenlunde den, at man et Øjeblik tænkte paa, at det, Sparekassesejerspektøren skulde gøre, var at overtage Ansvar for de lokale Revisorer. Nej, Ansvaret skulde være, hvor det var, hos de lokale Revisorer, og ikke hos Spare-